

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลของการสอนทักษะกีฬา วอลเลย์บอลที่มีต่อทักษะกีฬา วอลเลย์บอลและอึดทนในทัศของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประถมนันทรี ที่กำลัง ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 จำนวน 45 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ตามความสามารถ ทางทักษะกีฬา วอลเลย์บอล คือ กลุ่มทักษะกีฬาสูง กลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะ กีฬาต่ำ กลุ่มละ 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบทดสอบทักษะกีฬา วอลเลย์บอล สำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาของแสงเพ็ญ พุ่มกุมาร และแบบสำรวจ อึดทนในทัศของผู้วิจัยสร้างขึ้น

ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยการทดสอบทักษะกีฬา วอลเลย์บอล 2 รายการ คือ การเสิร์ฟลูก และการเล่นลูกสองมือล่างกระทบฝ่าผนัง เพื่อแบ่งกลุ่ม ตัวอย่างเป็น 3 กลุ่มตามความสามารถทางทักษะ โดยทดสอบนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 โรงเรียน ประถมนันทรี จำนวน 5 ห้องเรียน แล้วนำผลการทดสอบทั้ง 2 รายการมาทำเป็นคะแนน มาตรฐาน (T - Score) จากนั้นทำการคัดเลือกนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง ได้นักเรียนที่มี ความสามารถทางทักษะตามลำดับคะแนนมาตรฐาน กลุ่มทักษะสูง กลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาต่ำ กลุ่มละ 15 คน ทำการสอน 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ วันละ 1 กลุ่ม กลุ่มละ 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ จากนั้นผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลทางด้านอึดทนในทัศน์ โดยให้แต่ละกลุ่มทำแบบสำรวจอึดทนในทัศน์ หลังจากนั้นทำการสอนทักษะกีฬา วอลเลย์บอล เป็นเวลา 8 สัปดาห์ แล้วทำการทดสอบทักษะกีฬา วอลเลย์บอล และทำแบบสำรวจอึดทนในทัศน์ หลังการสอนในสัปดาห์ที่ 4 และสัปดาห์ที่ 8 นำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวชนิดวัดซ้ำ (One - Way ANOVA Repeated Measure) วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) การวิเคราะห์ความ แปรปรวนร่วมทางเดียว (One - way Analysis of Covariance) หากพบความแตกต่างจึงเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยวิธีของตุกี (Tukey)

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะกีฬาวอลเลย์บอล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทักษะกีฬาสูง กลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาดำ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยของทั้ง 3 กลุ่ม หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง กับระหว่างการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ค่าเฉลี่ยคะแนนอัฒมโนทัศน์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มทักษะกีฬาสูง กลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาดำ ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง พบว่า ค่าเฉลี่ยของกลุ่มทักษะกีฬาสูง สูงกว่าก่อนการทดลอง และระหว่างการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มทักษะกีฬาปานกลางกับกลุ่มทักษะกีฬาดำ มีค่าเฉลี่ย ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะกีฬาวอลเลย์บอล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนทดลอง ระหว่างกลุ่มทักษะกีฬาสูง กลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาดำ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย หลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทักษะกีฬาสูง กลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาดำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มทักษะกีฬาสูงกับกลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาสูงกับกลุ่มทักษะกีฬาดำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ค่าเฉลี่ยคะแนนอัฒมโนทัศน์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนการทดลอง ระหว่างกลุ่มทักษะกีฬาสูง กลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาดำ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนอัฒมโนทัศน์ หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทักษะกีฬาสูงกับกลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาดำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทำการทดสอบเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มทักษะกีฬาสูงกับกลุ่มทักษะกีฬาดำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการวิจัยผลของการสอนทักษะกีฬาวอลเลย์บอล ที่มีต่ออัตรานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะกีฬาวอลเลย์บอล ก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง พบว่า ทั้งกลุ่มทักษะกีฬาสูง กลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาดำ มีค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะกีฬาวอลเลย์บอล หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง และระหว่างการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากทั้ง 3 กลุ่มได้รับการสอนทักษะกีฬาวอลเลย์บอล โดยใช้วิธีการสอน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหลาย ๆ รูปแบบ ทำให้นักเรียนมีประสบการณ์จากกิจกรรมการเรียนการสอนที่ครูจัดให้ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีการเรียนรู้ต่างๆ เช่น ทฤษฎีสิ่งเร้า - ตอบสนอง (S - T Theory) โดยการที่ครูสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ให้มีความสนุกสนาน นักเรียนเกิดความสนใจที่จะเรียน มีการตอบสนองด้วยการปฏิบัติกิจกรรมด้วยที่ตนเองพึงพอใจ อีกทั้งการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนมีการฝึกด้วยตนเอง ตามทฤษฎีกฎแห่งการฝึก (Law of exercise) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการเรียนทักษะในแง่ที่ว่า การฝึกจะช่วยให้มีการเคลื่อนไหว และอวัยวะจะมีการประสานงานกันดีขึ้น ส่งผลให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสามารถพัฒนาทักษะกลไกของตนเองให้สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสถาพร รัตนสกุล (2533) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของทักษะกีฬาวอลเลย์บอลของนักเรียนที่มีความสามารถทางกลไกสูง ปานกลาง และต่ำ ของก่อนการฝึก และหลังการฝึกในสัปดาห์ที่ 3 และสัปดาห์ที่ 5 เพิ่มขึ้นทุกกลุ่ม อีกทั้งงานวิจัยของ เบลล์ (Bell, 1970) ที่พบว่า การสอนวอลเลย์บอล โดยให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจในหลักของการเคลื่อนไหว จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนทักษะกีฬาวอลเลย์บอลได้ดีและรวดเร็ว นอกจากนี้ที่กล่าวมาแล้วนั้นหลังการเรียนการสอนทุกครั้ง นักเรียนได้มีการอภิปรายร่วมกัน เพื่อกระตุ้นความคิดใน การแก้ปัญหาด้วยตัวนักเรียนเอง ซึ่งนับว่าเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนได้มีการพัฒนาทักษะกีฬาวอลเลย์บอล การเรียนรู้ด้วยวิธีการอภิปรายนี้ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) กล่าวไว้ว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อนักเรียนได้มีโอกาส มีส่วนร่วมในการเรียนโดยตรงด้วยตนเองเท่านั้น การอภิปรายกันนั้นเป็นวิธีสอนที่กระตุ้นความคิดของนักเรียนได้เป็นอย่างดี โดยที่นักเรียนทุกคนจะมีความรู้สึกถึงความคิดเห็นทุกอย่างล้วนมีความสำคัญทั้งสิ้น

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนอัตรานักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มทักษะกีฬาสูง กลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาดำ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดี

ทั้งก่อนการทดลอง ระหว่างการทดลอง และหลังการทดลอง และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนอัตโนมัติ พบว่า กลุ่มทักษะกีฬาเก่ง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลองและหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มทักษะกีฬาปานกลางและกลุ่มทักษะกีฬาต่ำ มีค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองระหว่างการทดลองและหลังการทดลอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาจากพัฒนาการของค่าเฉลี่ยคะแนนอัตโนมัติของแต่ละกลุ่มตัวอย่างจะเห็นว่า ค่าเฉลี่ยหลังการทดลองเพิ่มขึ้นทุกกลุ่ม แสดงว่า ผลของการสอนทักษะกีฬาบอล ซึ่งผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนและจัดประสบการณ์ให้นักเรียน ทำให้นักเรียนมีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงอัตโนมัติไปในทางที่ดีขึ้น ดังที่พรพนทิพย์ เกษะนันท์ (2516) กล่าวว่าอัตโนมัติเป็นสิ่งที่มีปฏิรูปมาจากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม อีกทั้งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จะอยู่ในช่วงวัยของการที่บุคคลจะเริ่มพัฒนาการในตนเอง คือในวัยเด็กตอนปลาย เด็กหญิงจะอยู่ในช่วงอายุ 6 – 10 ปี เด็กชายจะอยู่ในช่วง 6 – 12 ปี เป็นวัยที่ค่อย ๆ พัฒนาอัตโนมัติจากการรับรู้ว่าเป็นเพื่อน ๆ มองตนเองในลักษณะใด (Strang, 1957) นอกจากนี้กีฬาบอล ซึ่งผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนนั้น เป็นกีฬาประเภททีม ซึ่งผู้เล่นจะต้องมีการปฏิบัติงานเป็นกลุ่ม มีการปฏิสัมพันธ์กัน มีการปรับตัวเข้าหากันเพื่อให้การเล่นและการแข่งขันของทีมตนเองประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมจิตต์ ลุประสงค์ (2535) พบว่า หลังการสอน การสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มมีผลให้อัตโนมัติของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสริมพงษ์ศิริสุขเจริญพร (2524) พบว่า หลังการสอน การสอนทักษะกีฬาบอล ทำให้นักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา มีอัตโนมัติดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนทักษะกีฬาบอลจากการวิจัยนี้ กิจกรรมการเรียนการสอนจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านร่างกาย จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงอัตโนมัติเช่นกัน (นวลศิริ เปาโรหิตย์ : อ้างถึงในพรพนทิพย์ ดาวประเสริฐ, 2532)

3. ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะกีฬาบอลของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทักษะสูง กลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาต่ำ มีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของกลุ่มทักษะกีฬาสูงน้อยกว่ากลุ่มทักษะกีฬาปานกลางกับกลุ่มทักษะกีฬาต่ำ ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้มีค่าเฉลี่ยสูงและใกล้เคียงกันมาก เนื่องมาจากก่อนการทดลองกลุ่มทักษะกีฬาสูง มีความรู้ความชำนาญในทักษะการเล่นกีฬาบอล ซึ่งนักเรียนบางคนได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนในการแข่งขันกีฬาบอลภายนอกโรงเรียน ซึ่งมีทักษะและความสามารถอยู่ในระดับดี เมื่อเข้ารับการทดลอง การสอน

ทักษะกีฬาบอลเลย์บอล ซึ่งเป็นทักษะกีฬาที่นักเรียนฝึกซ้อมและเล่นเป็นประจำ และมีการพัฒนาถึงระดับสูงสุดของนักเรียน ในขณะที่นักเรียนกลุ่มทักษะกีฬานกลาง และกลุ่มทักษะกีฬาต่ำ ซึ่งพอมือทักษะกีฬาอยู่บ้างเล็กน้อย มีความสนใจและกระตือรือร้นที่จะศึกษาและเรียนรู้ทักษะกีฬาใหม่ ๆ โดยมีความพยายามในการฝึกหัดทักษะกีฬาบอลเลย์บอลให้ได้ดี ส่งผลให้พัฒนาการทางทักษะกีฬาบอลเลย์บอลสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองทั้งสองกลุ่ม อีกทั้งผู้วิจัยพบว่าในการสอนกลุ่มทักษะกีฬาสูง ควรจะใช้กิจกรรมที่แตกต่างไปจากการสอนกลุ่มกีฬานกลางและกลุ่มกีฬาต่ำ โดยให้นักเรียนฝึกทักษะกีฬาบอลเลย์บอลในทักษะที่สูงขึ้นเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถทางทักษะกีฬาบอลเลย์บอลเพิ่มขึ้นกว่าเดิม

4. ค่าเฉลี่ยของคะแนนอัฒมโนทัศน์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มทักษะกีฬาสูง กลุ่มกีฬานกลาง และกลุ่มกีฬาต่ำ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดี และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มหลังการทดลอง พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของกลุ่มทักษะกีฬาสูงมากกว่ากลุ่มกีฬานกลางและกลุ่มกีฬาต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มทักษะกีฬาสูง มีความสามารถในการปฏิบัติทักษะการกีฬาได้เป็นอย่างดี จึงมีความมั่นใจ มีโอกาสที่จะเข้าร่วมกิจกรรมกับคนอื่น ๆ โดยใช้กีฬาเป็นสื่อ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมรอบข้างได้ดีกว่า นักเรียนอีก 2 กลุ่ม คือ กลุ่มกีฬานกลางและกลุ่มกีฬาต่ำ สอดคล้องกับงานวิจัยของ บิดดูลฟ์ (Biddulph, 1953) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการกีฬาสูง มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมได้ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาน้อย อีกทั้งนักเรียนที่มีทักษะกีฬาสูง จะมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน เป็นตัวแทนในการแข่งขันกีฬาภายใน โรงเรียน กีฬาระหว่างโรงเรียน มีโอกาสที่จะแสดงความสามารถของตนเองให้ผู้อื่นเห็น และพบปะกับเพื่อนกลุ่มใหม่ ๆ อยู่เสมอ มีการปรับตัวกับสังคมใหม่ ๆ ให้เข้ากับสถานการณ์ ซึ่งเซนเดล (Schendel) ได้ทำการสำรวจทักษะของการกีฬาและพฤติกรรมของ การปรับตัว พบว่า นักเรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียน ที่มีการจัดโปรแกรมดี มีทักษะในการกีฬาและมีพฤติกรรมในการปรับตัวดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้ มีส่วนร่วมในโปรแกรมพลศึกษา ซึ่งพฤติกรรมการปรับตัวของนักเรียนจะมีส่วนในการพัฒนา อัฒมโนทัศน์ของนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้ความแตกต่างกันของค่าเฉลี่ยคะแนนอัฒมโนทัศน์ระหว่างกลุ่มยังมีปัจจัยอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องเนื่องจากการจัดกลุ่มการทดลอง ผู้วิจัยได้จัดกลุ่ม โดยภายในกลุ่มมีนักเรียนหญิงและนักเรียนชายจำนวนไม่เท่ากัน ซึ่งจากการวิจัยของ ถิรพันธ์ แก่นจันทหอม (2538) พบว่า อัฒมโนทัศน์ของนักเรียนหญิงและนักเรียนชายแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งนี้

1. จากการศึกษาพัฒนาการกีฬาวอลเลย์บอล พบว่า นักเรียนมีทักษะกีฬา วอลเลย์บอลไปในแนวทางที่ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนกลุ่มทักษะกีฬาปานกลาง และ กลุ่มทักษะกีฬาต่ำ ดังนั้นแผนการสอนที่ใช้ในการวิจัยนี้ จึงเหมาะสำหรับใช้สอนทักษะกีฬา วอลเลย์บอลนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีทักษะกีฬาปานกลาง และมีทักษะกีฬาต่ำเป็น อย่างยิ่ง

2. จากการศึกษาการเปลี่ยนแปลงด้านอัฒมโนทัศน์ หลังการสอนทักษะกีฬา วอลเลย์บอล ทำให้อัฒมโนทัศน์ของนักเรียนพัฒนาดีขึ้น ดังนั้นควรนำกิจกรรมการเรียนการ สอนที่ใช้ในการวิจัยไปปรับปรุงให้เข้ากับกิจกรรมพลศึกษาอื่น ๆ ในระดับชั้นประถมศึกษาเพื่อใช้ เป็นแนวทางในการพัฒนาอัฒมโนทัศน์ของนักเรียนต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาพัฒนาการของอัฒมโนทัศน์ ควรทำการศึกษาและเปรียบเทียบจาก การสอนหลายวิธีและควรเพิ่มวิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูลในด้านอัฒมโนทัศน์ เช่น การ สังเกต การสัมภาษณ์

2. ควรทำการศึกษาผลของการสอนทักษะกีฬาอื่น ๆ ที่มีต่อพัฒนาการของ อัฒมโนทัศน์ของนักเรียน

3. ควรใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรในระดับชั้นอื่นเพื่อศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสอน ทักษะกีฬาที่มีต่ออัฒมโนทัศน์ของนักเรียน